

Nosím okuliare

Okuliare mám už od škôlky. Keď si ich dám dole, všetko vidím rozmazané. Zo stromov aj tabúľ na ceste je jedna veľká machuľa. A čo je najhoršie — aj z môjho psíka Dupka sa razom stane hnedý chumáč, ktorý predomnou kamsi uteká.

Pani doktorka mi vravela, že som krátkozraká a nevidím dobre do diaľky. Nikdy ma to veľmi netrápilo, až pokým sme v škole nemali štafetu. V pretekárskom tíme som bola s tromi spolužiačkami. Bežala som ako posledná. Keď mi Soňa odovzdala štafetu — drevenú paličku, rozbehla som sa najrýchlejšie, ako som vedela. Vtom sa mi však zarosili okuliare. Nič som nevidela. Kadiaľ mám bežať a kde je cieľová rovina? Zastala som a okuliare som si rýchlo očistila. Nezvíťazili sme. Bolo mi to ľúto. No ešte viac ma mrzel Sonin nepríjemný komentár: „Za všetko môže Petra.“

Len čo som prišla domov, rozplakala som sa. Mamina sa ma snažila upokojiť: „Ľudia niekedy v hneve povedia aj veci, ktoré v skutočnosti nemyslia vážne, Peťka. Uvidíš, časom sa to vyrieši.“

O týždeň sme na hodine vlastivedy mali kvíz. Hádali sme slovenské mestá podľa ich pamiatok. A neuveríte, čo sa stalo! Opäť som bola v tíme so Soňou.

Keď pani učiteľka vytiahla obrázok červenej kalvárie, hneď som vedela, že ide o Banskú Štiavnicu. Soňa zahanbene mlčala. Kvíz sme vyhrali. Na chvíľu mi napadlo, že to Soni všetko vrátim a čosi škaredé jej poviem, ale rozmyslela som si to. Bolo by to odo mňa hnusné.

A dobre som urobila, pretože Soňa za mnou po hodine prišla a ospravedlnila sa.

„Prepáč, Peti. Mrzí ma, čo som ti po štafete povedala. Si naozaj veľmi múdra a šikovná.“

Odvtedy sa už netrápim pre to, že nosím okuliare. A so Soňou sme dobré kamošky.

Očné chyby sú bežné u detí aj u dospelých. Najčastejšími dôvodmi sú zhoršené videnie do diaľky (krátkozrakosť), zhoršené videnie do blízka (ďalekozrakosť) či skreslené videnie. Problém s očami väčšinou vyriešia okuliare.

Mám suchú kožu

Ked' som bola bábo, mamina mi musela na noc dávať rukavičky. Nebolo to preto, že by sme mali v izbe zimu ako na horskej chate. Bez nich by som sa totiž v noci veľmi škriabala, a to by zhoršilo môj ekzém. Že neviete, čo to je?

Ekzém je kožná choroba. Niekedy mám suché miesta, ktoré svrbia — na rukách, inokedy na nohách alebo aj na krku.

Na narodeniny som dostala od tety Elenky krásne kvietkované šaty. Veľmi som sa z nich tešila. Potom som si ich však obliekla, postavila som sa pred zrkadlo a zosmutnela som.

„Emka, trápi ťa niečo?“ podišla ku mne mamina. Priznala som sa jej, že v šatách bez rukávov všetci spolužiacividia moje ruky. „Ale veď máš pekné ruky,“ upokojovala ma mamina.

„Pekné? Na koži mám predsa suché červené mapy,“ sklonila som hlavu.

Na druhý deň k nám opäť zavítala teta Elenka. Sľúbila mi, že spolu pôjdeme do kina. „Prečo si si obliekla tričko s dlhými rukávmi? Veď vonku je teplo — nechceš si radšej vziať nové šaty?“ spýtala sa ma priateľsky.

Chcela som, ale hanbila som sa za svoj ekzém. Teta Elenka moje obavy vycítila a ukázala mi svoju jazvu na krku. Mala ju tam, odkedy si pamätám. Úprimne, nikdy som si ju nevšímala. Patrila k nej odjakživa.

„Mala si niekedy pocit, že by som kvôli jazve nosila iba roláky?“ spýtala sa ma a ja som pokrútila hlavou. „Nikdy som svoju jazvu neskrývala. Je to moje špeciálne poznávacie znamenie. Dokonca aj Harry Potter mal jedno podobné na čele,“ žmurkla na mňa.

Elenkine slová ma povzbudili. Bežala som do izby a obliekla som si svoje krásne nové šaty. „Ako v nich vyzerám?“ žmurkla som na ňu pre zmenu ja.

„Fantasticky!“ pochválila ma moja najlepšia teta.

Naša koža nemusí byť ako nepopísaný papier. Nieкто má na nej jazvu, iný veľké materské znamienko, suché mapy alebo červené vyrážky. Každý sme iný a to nás môže navzájom inšpirovať, obohacovať a robiť jedinečnými.